

יורם מטמור חזר במוצאי השבת מבי קור בן חודש אצל אשתו קטי מטר מור, הושבת בי מילנו.

הדו"ח שהוא הי שיג שם על חיי משפחתו הוא כזה: אשתו מרווחת סי כום צנוע של חמש מאות לירות לחר דש, היא מתכוננת לעבור לליסבון. הבן הקטן החדש שלו חולה, הבן הגי דול בסורי. כל הי משפחה מדברת אי טלקית שוטפת.

קטי

כה, שהוא החליט שם, היא שהוא אינו מתגרש מאשתו. המסקנות: הוא שמן בכמה קילוגרמים טובים.

ההתבוללות

הסינית

היא היתה ממוצא סיני, עברה כדוגמנית וחיה בישראל. לכן האנשים חריפיהלשון קראו לה הדוגמנית הסינית של ישראל. האמא שלה היא סינית. האבא שלה הוא הולנדי. הם גרים ברמת חן. הבת שלהם נראית אכזונית מאוד ומדברת עברית רהי טה. שמה רבקה לבן.

חוז מזה היא בסדר. בכלל לא נראית כמו סכנה צהובה. האנשים חריפיהלמוה אמרים עליה שהיא נחמדה מאוד, נוטה למצבירוח וילדותית באופייה. זהו ניתוח מוסמך.

הגברים בארץ פחדו ממנה. אף אחד מהם לא רצה להיות אחראי להוספת עוד כמה סינים קטנים לשם מאות המיליון (?) שיש גם ככה.

אבל יום אחד, לפני תשעה חודשים, כי שעבדה כפקידת-קבלה בבניין אל על, נכנס

רבקה לבן

למשרד שלה גבר צעיר, יפה, אכזוטי, אלמן ממשפחה מאוד אמידה.

הוא הסתכל בה במבט אכזוטי. היא הציעה בו במבט סיני, במבטים נפגשו. ליבם רטט, והוא זמין אותה לאכול איתו ארוחת-ערב. קראו לו קליין.

הם בילו כאן עשרה ימים. אחר-כך הוא נאלץ לעזוב אותה ולחזור למולדתו שבצ'יילי ולבתו בת השלוש שנשארה בסנטיאגו.

הנערה בכתה קצת, התנחמה קצת, ובחור דש ינואר נסעה לביקור בניו-יורק. שם נפגשה שוב עם הבחור האכזוטי האמיד שלה.

היא התבוללה בו. בשבוע הבא הם יבואו לארץ — נשואים.

איליה איננו

מיהו איליה קאזאן? זאת יודעים כולם. מיהו ידידותו, איתה בא לארץ — זאת יודעת רק אני.

ביום הראשון שעבר התאספו צלמים רבים במליתעופה של לוד. הם באו לצלם את נבחרת שתייץ בטניס.

עוד לפני שהנבחרת הספיקה להצטלם דיה, למצות את כל הפיוות הספורטיביות שלה, נחת לתורם פתאום איליה קאזאן הגדול, כולו אינקוגניטו מכף רגל ועד ראש. הצלמים עטו עליו, לא הותרו ממנו שייר אחד בלתי-מצולם.

איליה הגדול התרגו. הוא הלך למנהל אל-על, דרש ממנו להודיע שהוא בא הנה בעילום-שם, שהוא לא רוצה לראות את התמונות שלו בעיתונים ושהוא בכלל לא איליה קאזאן. הנימוקים האלה שיכנעו את המנהל. הוא הורה לצלמים לא לפרסם את התמונות.

או גילו אותו אמרגני הצגות-הבכורה. ביום הראשון הודיעו שהוא יבקר בהצגת-הבכורה של לאחר הנפילה. אחר-כך גילו שהוא יתזה בסרטו אמריקה אמריקה. אחר-כך החליטו שהוא ישתתף בעוד בכורה, ובקוד הקרנה חשובה, ובקוד אינר-תרבותי.

איש אינו יודע כי בשעה שכל-התרבות הזאת התקיימה בשלום בלעדיו, הוא טייל לו בארץ במכונית שכורה, הסתובב בגליל ושהה בטבריה ובמלון שרתון בתל-אביב.

הוא עשה כל זאת בהתברר הנערה האלמונית, חבושת כובע הפרחה, שירדה איתו בעילום-שם מהמטוס. היא יהודיה אמריקאית בשם מרים לויין.

הם הגיעו ביחד מאמריקה, בילו כאן שבוע קצר, וביום החמישי עזבו את הארץ בדרום לבומביי. לאחר הנפילה ואמריקה אמריקה מתנחמות קצת על העלבון. ערב-ערב משעה שבע עד אחת-עשרה.

מרד הפילגשים

הגברים של היום רודפים אחר הנשים של היום, והנשים של היום רודפות אחר הבעצ. כששלושתם נתפסים, פורצת ביניהם מלחמה עקובת-דמים. המנצח הוא תמיד עורר-הדין.

זה קרה לא מכבר לגיבור הסיפור שלי. הוא היה גבר מכובד. בעל בעמיו, בעל לאשה, בעל פילגש, ואב לשלושה ילדים. בת ושני בנים. האחד מהגדס, השני לומד רפואה באמריקה.

על הבעל, האשה והילדים אין לי מה לספר. זה לא השטח שלי. נשארה רק הפי לגש. היא היתה צעירה, נחמדה, היתה לה דירה, היו לה שלושה חדרים, היתה לה ריהוט מודרני, ומאהב שהחזיק אותה ואת כל הדברים האלה.

יום אחד פגשה הפילגש את אחת מחב רותה. הן החליפו סיפורים על תנאי חייהן. הפילגש סיפרה לחברתה על הדירה בת שלושת החדרים שלה, על הריהוט המודרני שלה, על המאהב שלה, ועל אשתו. החברה סיפרה לפילגש על הדירה בת שלושת החדרים שלה, על הריהוט המודרני שלה, על המאהב שלה ועל אשתו.

נוצרה ביניהן אחווה מעמדית, של מעמד בעלות שלושת החדרים, הריהוט המודרני והמאהב. התגשם חוון חברתי ישן: פילג שות כל הגברים — התאחזו!

הן המשיכו להחליף ביניהן פרטים, עד שהתברר כי המאהב של החברה דומה דמיון מוזר למאהב של הפילגש. היו לו אותו שם, אותה צורה, אותה אשה, ואותם היל-דים. הדבר הזה העלה בלב שתי הנשים את החשד שהן מחזיקות באותו המאהב. הן חקרו את העניין, וגילו כמה עובדות מאלפות. הן גילו שאותו מאהב לא רק כגד בשתייהן, אלא גם גנב את לבן. הוא רשם על שמו את כל שלושת החדרים, והריהוט המודרני, שנתן להן למזכרת אהי בה.

שתי הנשים המרוממות שכרו בלש פרטי. הבלש חיפש, חיפש, ומצא עוד פילגש אחת, עם עוד שלושה חדרים, ועוד מערכת ריהוט מודרני, הרשומה על שם האישי. יתכן ולו שכרו בלש נוסף, היה מוצא עוד פילגש אחת ועוד ועוד.

התברר שלאיש הזה היתה מין חילשה לדי רות מרוהטות. הנשים נעלבו עלבון כלכלי קשה. הן התאגדו למלחמה, איימו על אהוב-ליבן, אמרו לו שאם לא ירשום את הדירות על שמן הן תשלחנה מכתבים לדי לדי, תערוכנה ביקור אצל אשתו, ותפר-סמנה את הפרשה במדור שלי.

המאהב העביר את הטיפול בעניין לעורך-

חתונה בהריון

החידושים האחרונים באופנת נשות המז-רחי יעמדו השנה בסימן התצאיות המגיעות אל מתחת הברכיים. הגרביים יהיו כהים ועבים, הצוואר יהיה מכוסה, ולא יהיו שום שינויים באורך השרחולים. אופנת הגברים תמשיך לכסות את עצמה בכיפה.

אפשר היה להיווכח בזה בתצוגת האופי-נה, שנערכה בשבוע שעבר על ידי נשות המזרחי. הכל התנהל שם על הצד הצנוע ביותר: השרחולים, הגרביים, הצווארונים וה-כיפופת. הכל היה במקומו הראוי וכיסה את הספחיים הנכונים.

האטרקציה של הערב היתה שמתל-חופה לבנה, צחה כשג. הכלה החסודה, שנשאה אותה, הייתה הדוגמנית הצעירה נחמה מוסאייף. היא טפפה על מסלול התצוגה בחיוך ביישני, ואף מורם על-ידי ניתוח פלסטי.

צעדי התן הקלילים והתמימים שלה עוררו את התפעלותן ודמעתן הזכה של כל הנשים הכשרות שחזו בה.

קאזאן

נחמה מוסאייף (ימין) ואחותה

אחר כך התברר לי שהיא עשתה את זה בתורש השמיני להריונה. שאלתי אותה איך ריבה צנועה כמות מעיזה להעשות חרפה כזאת על בית ישראל. היא ענתה לי שלפני שמדברים על זה בכלל, היא רצה לקחת משם את הכסף המגיע לה כשכר עבודה.

פוליגמיה

כולם מכירים את התועלת הפיזית שבפני ליגמיה. אף אחד אינו יודע על התועלת הכלכלית שהיא מביאה עימה. חוץ מא-כ-רהם מוימוון (42).

לאברהם מיימון יש שתי נשים ועשרה ילדים. שתי הנשים נשואות לו כחוק. לפי החוק של תוניס, שם נשא אותן. הן מספי-צות באהבה בביתו ובילדיו. הוא ובנו בכר-רו, בן השש-עשרה, מפרנסים את המשפחה, עוסקים בצילום.

בכל יום שבת יוצאים האבא והבן לשני מיגרש-ספורט שונים, אוספים צילומים של מיטשקי הכדורגל.

בכל יום ראשון יוצאות מהבית שתי הנשים עם שתי חבילות של צילומים. האחת הולכת למערכת העיתון מעריב. השנייה למערכת ידיעות אחרונות.